

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 stycznia 2020 r.

Pozycja 48

POSTANOWIENIE z dnia 6 listopada 2019 r. Sygn. akt Ts 25/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący i sprawozdawca
Mariusz Muszyński
Michał Warciński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 27 czerwca 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Towarzystwa Zakładów Chemicznych „STREM” S.A.,

postanawia:

uwzględnić zażalenie i nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 12 lutego 2018 r. (data nadania), Towarzystwo Zakładów Chemicznych „STREM” S.A. (dalej: skarżąca) wystąpiła o zbadanie zgodności art. 2 w związku z art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2014 r. poz. 1090) – w zakresie, w jakim „uzależnia przyznanie rekompensaty za nieruchomości pozostawione poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej od posiadania obywatelstwa polskiego oraz zamieszkiwania na byłym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 1 września 1939 r., co skutkuje pozbawieniem możliwości uzyskania rekompensaty przez osoby prawne będące właścicielami nieruchomości pozostawionych poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej, które nie mogą spełnić tych warunków” – z art. 32 ust. 1 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 64 ust. 1-3, a także art. 64 ust. 2 oraz art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 9 maja 2019 r. skarżąca została wezwana do usunięcia braku formalnego skargi konstytucyjnej przez udokumentowanie daty doręczenia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 października 2017 r. (sygn. akt [...]). Pismem z 20 maja 2019 r. skarżąca usunęła rzeczony brak formalny.

Postanowieniem z 27 czerwca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu. Postanowienie doręczono pełnomocnikowi skarżącej 5 lipca 2019 r.

Pismem z 9 lipca 2019 r. skarżąca wniosła na to postanowienie zażalenie, domagając się jego uchylecia w całości i nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał w składzie trzech sędziów rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Postanowieniem z 27 czerwca 2019 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze dalszego biegu stwierdzając, iż została wniesiona po upływie terminu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK. Ustalenie to podważone zostało we wniesionym na to postanowienie zażaleniu.

Zgodnie z art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK „skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia”. Z powodu braku odrębnej regulacji w u.o.t.p. TK, mając na względzie art. 36 u.o.t.p. TK, termin ten oblicza się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej: k.p.c.), a wobec odesłania wynikającego z art. 165 § 1 k.p.c. – według przepisów prawa cywilnego. Termin ten – poza wyjątkiem zawieszenia biegu terminu wniesienia skargi (art. 44 ust. 3 u.o.t.p. TK) – liczy się zgodnie z art. 112 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145; dalej: k.c.), który stanowi, że termin oznaczony w miesiącach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu. Jeśli jednak koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy lub na sobotę, to zgodnie z art. 115 k.c. termin upływa następnego dnia, który nie jest dniem wolnym od pracy ani sobotą.

Bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej rozpoczął się z dniem doręczenia skarżącej wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 października 2017 r. (sygn. akt [...]). Wyrok ten doręczony został 10 listopada 2017 r. Wobec tego, że 10 lutego 2018 r. przypadał w sobotę, to zgodnie z art. 115 k.c. termin wniesienia skargi upływał 12 lutego 2018 r. (poniedziałek) i tego dnia skarżąca wniosła skargę konstytucyjną, dochowując przewidzianego prawem terminu.

Wobec tego, że w zaskarżonym postanowieniu Trybunał stwierdził, iż badana skarga nie spełnia wymogu określonego w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK, a wniesione zażalenie podważyło to ustalenie, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.